

[Udenrigsministeren.]

Oppositionen havde staaet over for Tillidsbrud efter Tillidsbrud fra Regeringens Side. Jeg maa paa det allerbestemteste tilbagevise enhver Paastand af denne Karakter. Men selv om der nu paa de indrepolitiske Omraader, om hvilke man nu skal strides, var Grund til at paastaa noget saadant, saa tør jeg maaske have Lov til at sige, at ingen har blot antydnet, at der paa noget Omraade vedrørende vor Udenrigspolitik har været noget Tilfælde, hvor man har haft Lejlighed til og Grund til eller gjort Forsøg paa at beklage sig fra Mindretalspartierne Side. Hvis man derfor vil diskutere dette Problem om Tillidsbrud, saa synes jeg oprigtig talt, at man kunde have valgt en bedre Lejlighed til at gøre det end denne Drøftelse om et alvorligt Spørgsmaal, som vi har i dette Øjeblik.

Det har været nævnt her af den ærede Ordfører for Partiet Venstre, at der skulde ligge en særlig Fordel med Hensyn til i en given Situation at opnaa en saadan Stilling, som Schweiz har i Øjeblikket, i dette, at Sagen skulde til Behandling i Rigsdagen. Jeg skal ikke komme ind paa, om der nogen Sinde vil knytte sig nogen særlig Interesse til dette for Danmarks Vedkommende, men jeg kan da kortelig gøre opmærksom paa, at de Lempelser, som Schweiz nu ønsker, og med Hensyn til hvilke det ønsker Forstaaelse hos de andre Magter, er fremført og tilrettelagt, uden at den schweiziske Regering har forhandlet med den schweiziske Rigsdag derom gennem Lovforslag, og den Tilslutning til Folkeforbundets Beslutninger, som Schweiz har taget, er taget i Kraft af Schweiz's almindelige Lovgivning ved Paabud af samme Karakter som de Paabud, der nødvendigvis her i Danmark maa udstedes denne Sag vedrørende fra de paagældende Ministerier, saa i Eksemplet fra Schweiz kan der intet Argument hentes her.

Det samme ærede Medlem forsøgte ogsaa at vise, at der var ikke nogen Sikkerhed for Offentligheden i den Form, som er foreslaaet fra Flertallets Side. Jeg maa tilstaa, at det er mig fuldkommen umuligt at forstaa, hvorledes det ærede Medlem kan opretholde denne Forestilling. Der har været talt om Henvendelser til Regering og Rigsdag. Kan ikke enhver foretage disse Henvendelser til enhver Tid og offentliggøre disse Henvendelser? Der er jo ikke fjerneste Vanskelighed derved. Og hvis Regeringen og et af Tingenes Finansudvalg blev uenige om, hvad det var nødvendigt at forelægge for Offentligheden, og det paagældende

Finansudvalg hævdede, at det var en bydende Nødvendighed at forelægge Sagen, og Regeringen ikke vilde gaa ind derpaa, saa kunde Finansudvalget jo simpelt hen nægte at give sin Tilslutning, og saa maatte Regeringen komme til Rigsdagen, og den saa meget ønskede Diskussion kunde da udspille sig for aabent Tæppe.

Der er virkelig ikke i disse uhyre sindrige og meget anstrengte Grunde noget som helst virkeligt Indhold. De ærede Medlemmer har villet tilvejebringe en Mod-sætning her. Begrundelsen for den kan de ikke finde.

Den ærede Ordfører for Det konservative Parti taler stadig om de andre Lande. Jeg maa indrømme, at jeg kan heller ikke rigtig forstaa, at det ærede Medlem ikke er i Stand til at opfatte, hvad det er, der foregaar i de andre Lande. Han maa ligesom ved Vold lukke sine Tanker og sin Evne til Forstaaelse for ikke at kunne forstaa, hvad det er, der foregaar der i Forhold til det, der sker herhjemme. Men for at der ingen Tvivl skal være aaben, maa jeg da gentage dette, at der har været Lande, som havde en almindelig Bemyndigelse i Forvejen, og de har brugt denne til det samme, som denne almindelige Bemyndigelse, der her tænkes givet, vil blive brugt til i Danmark. Og der har været andre Lande, som ikke havde en saadan Bemyndigelse, og de har foreslaaet for deres Rigsdag en almindelig Bemyndigelse af ganske samme Karakter som den, vi foreslaar, og har uden Indvendinger, uden nævneværdig Diskussion, faaet dette tiltraadt af de paagældende Rigsdage, fordi man ikke i andre Landes Rigsdage blander Spørgsmaal af denne Karakter sammen med sine indrepolitiske Opgør, som man formodentlig der synes, man har Lejlighed nok til uden at bringe dem ind i Spørgsmaal af denne Karakter.

Det synes mig at være saa klart, at det overhovedet ikke er til, om jeg saa maa sige, blot at gøre et Forsøg paa en Begrundelse af den Opfattelse, som det ærede Medlem i saa Henseende fremsatte.

Det ærede Medlem og andre har spurgt, hvad Grund vi har til at anse det for rigtigst at vælge den almene Form. Vi har for det første de samme Grunde, som forelaa i 1921, den almindelige Betragtning, at det er naturligt, at et Land er udstyret med en saadan Bemyndigelse, naar Folkeforbundet har Regler, som vi i givet Tilfælde er pligtige at følge, men dernæst dette, at det er unaturligt og egnet til at vække en for os lidet hensigtsmæssig